

● ÚVODNÍK

VEDENÍ BOŽÍM DUCHEM

Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám za sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít.

Jan 16,13

Pavel píše v prvním dopise do Korintu ve třinácté kapitole o lásce. V rámci této kapitoly zmiňuje, že v současné době vidíme jako v zrcadle (tehdy vyleštěný kus kovu), zastřeň, a naše poznání je částečné. To je důležitá informace. Jsme na cestě, některé věci, třeba právě láska, jsou neměnné, ale naše poznání není konečné. Máme v něm růst a jsme omezeni tím, kde právě jsme. Nemůžeme spoléhat na to, co víme, jako na absolutní skutečnost, ale musíme počítat s nedostatečností a omezeností našeho poznání. Pokud chceme dělat správná rozhodnutí a směřovat správným směrem, jsme závislí na svém vztahu s Duchem svatým. Podle toho, na kolik s Ním máme vztah, na kolik Mu dáváme prostor ve svém životě, na kolik Ho posloucháme, rosteme v poznání a směřujeme k cíli, kterým je plnost v Pánu Ježíši. Nemáme všichni stejné poznání, protože nemáme všichni stejný intenzivní vztah s Duchem svatým. Intenzita tohoto vztahu činí rozdíl.

Příkladem růstu poznání a zostřujícího se vidění pro nás může být Petr, apoštol Pána Ježíše. Byl to obyčejný rybář. Pán Ježíš ho povolal a on se stal jeho následovníkem. Opustil svou loď a síť, dnes bychom řekli svou živnost, a vydal se do neisté budoucnosti jako učedník Pána Ježíše. Bylo to riskantní. Víme, že byl ženatý (Pán Ježíš uzdravil jeho tchyni), měl tedy zodpovědnost i za svou rodinu. Ale jeho rozhodnutí následovat bylo radikální a něco ho stálo.

Začal chodit s Pánem Ježíšem a poznávat ho. Zjevně chápal čím dál lépe, kým Ježíš je. Když se Pán Ježíš ptal svých učedníků, za koho ho považují oni (když lidé v davu ho považovali za Jana Křtitele, Eliáše nebo Jeremjáše), jasně odpověděl: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha. Mat. 16, 16.* Jen chvíli potom se ale snaží Pána Ježíše přesvědčit, že pro Něj není cesta kříže.

Je také přesvědčen, že vše zvládne. Odvážně vyznává, že kdyby Pána Ježíše všichni opustili, on s Ním zůstane a při zatčení vytrhne meč a chce Ho bránit proti přesile. Je ale

nakonec zahanben, když Pána Ježíše po zatčení zapře a hoře pláče.

O Letnicích je naplněn Duchem, mocně káže a obrátí se na tři tisíce lidí. Jeho službu provázejí mnohé zázraky. Stále ale nerozumí celému Božím plánu. Předpokládá, že spása se týká jen židů a vyhlíží brzký návrat Pána Ježíše a obnovu izraelského království. A tak s ním Bůh dále jedná. Čteme o tom ve Skutcích šestnáct. Petr se modlí a má

Pokud chceme dělat správná rozhodnutí a směřovat správným směrem, jsme závislí na svém vztahu s Duchem svatým.

zjevení nečistých zvířat a je vyzván, aby je snědl. Je z toho v šoku. Nikdy nic takového neudělal a je to pro něj odporné. Protože ale má obecnství s Duchem svatým, je poslušný, vezme vážně výzvu Ducha, aby vstoupil do domu pohana Kornélia (pro žida naprosto nepředstavitelné kultické znečištění) a káže tam evangelium. Kornélius je naplněn Duchem a na základě tohoto nadpřirozeného svědectví nechá Petr Kornélia pokřtít.

Petr byl obyčejný člověk. Měl Boží povolání (všichni nemáme povolání být apoštol, ale každý, kdo patří Pánu Ježíši, má nějaké povolání od Boha), měl ale také omezené poznání, protože stejně jako každý z nás viděl nejasně, ale protože žil v obecnství s Duchem svatým a poslouchal Ho, tak rostl v poznání a naplnil Boží záměr.

Nejsem u cíle, jsme stále omezeni, částečně poznáváme, částečně prorokujeme, někdy si myslíme, že víme, jak to Bůh chce resp. jaká je Boží vůle, a On nám ukáže, že je to jinak. Každý ovšem někam jdeme. Buď v obecnství a poslušnosti s Duchem svatým dopředu nebo sami ve své soběstřednosti a vzpouře zpátky. Každý z nás si může vybrat.

Kéž si vybereme dobře, rosteme v poznání a směřujeme do plnosti Božího království.

Lubomír Ondráček

● SLOUPEK

Minulý měsíc jsem s obavami sledovala, jak si ve volbách vedou komunisté, a potom, jak si „vyskakují“. V té době se mi do rukou dostal deník prababičky z roku 1954.

Na začátku píše, že dává celý rok do Božích rukou. V polovině roku se prababičino písmo mění z úhledného na kostrbaté. Prosí Boha o sílu. Komunisté ji zavřeli syna. Čtu modlitby za syna i smutné vzpomínání při výročí smrti milovaného zetě, kterého popravili za heidrichiády nacisté. Prababička hledala sílu u Boha, a já z vyprávění vím, že její modlitby byly vyslyšeny. Volby nakonec nedopadly úplně rudě, ale levice má navrch! Jak se bude dít národu, který do svého čela volí následovníky zlodějů a vrahů? Přemýšlím o tom znovu v Židovském muzeu při slavnosti vydání knihy – deníku židovské dívky. Syn s vnučkou hrají skladbu Modlitba, bratranec – herec čte úryvky z deníku. Bylo by to veselé setkání, kdyby text nevháněl slzy do očí a kdyby budova, ve které sedíme, nemusela být střežena proti případným útokům. Levice v Evropě hlásá, že největší hrozba míru je Izrael. Když je pravda „stavěna na hlavu“ a právo a spravedlnost ignorovány, obстоjme v Božím presu (lisu)? Ještě se přece také můžeme modlit!

Nanda

Je nějaká šance, že bys tu trochu vína proměnil zase zpátky ve vodu?

Z angličtiny přeložil Tomáš Božovský, Copyright Gospel Communications International, Inc - www.reverendfun.com

PŘEČTĚTE SI

Kde je Ježíš	3
Komenský: Boží lis....	5-6
Politika pro každého	7

Výjezd vedení sboru

V říjnu se sešli starší sboru a vedoucí služeb na svém pravidelném „výjezdu“. Do úvodu ho dávám úmyslně, protože těsně před jeho termínem jsme se dozvěděli, že nám byla zrušena rezervace ubytování, kterou jsme měli od června, a tak jsme nakonec nikam nejeli a sešli se jen v sobotu ve sboru. Díky tomu jsme museli některé body programu přesunout na lednové setkání staršovstva, které bude mimořádně. Přes tuto komplikaci jsme si setkání užili. Modlili jsme se, chválili Boha, žehnali některým regionům a užili si i čas vzájemného obecenství. Je výborné, že nás nevážou jen „služební“ vztahy, ale také přátelství. I proto se povzbuzujeme k vykazatelnosti, která je také ochranou před tím, abychom neupadli do nějakého satanova osídla. Petr Kácha předal některé podněty z vyučování Mylese Monroa ohledně rozdílu mezi manažerem a vedoucím a diskutovali jsme o praktických dopadech tohoto vyučování. Přijali jsme prohlášení k partnerským vztahům členů sboru s neobrácenými lidmi, které bude zveřejněno příští měsíc (ještě musíme dokončit některé formulace). Vyhodnotili jsme letní shromáždění a modlitební stráž včetně zapojení členů sboru. V rámci toho jsme mluvili i o tom, jak se nám daří motivovat. Budeme dále o těchto aktivitách mluvit a zajímat se o zpětnou

Vidíme duchovní boj jako velmi důležitý. Hledáme, co v této oblasti pro nás Bůh připravil a také, jaké je povolání každého z nás.

reakci od těch členů, kteří se jich systematicky neúčastní. Shodli jsme se, že v nich ale chceme pokračovat a tak letní shromáždění bychom opět rádi příští rok dělali společně venku. Zabývali jsme se návrhem upravit příští rok „Slovenský den v KS Praha“. Budeme o tom dále jednat se slovenskými sousrozenci. Rozhodli jsme o vyhlášení a termínu sborového půstu (viz samostatné oznámení) a také jsme věnovali nějaký čas rozhovoru ohledně duchovního boje obecně i konkrétně za Prahu. Vidíme duchovní boj jako velmi důležitý. Současně jsme opatrní na to vrhnout se bez Božího vedení do nějaké ob-

lasti tohoto boje a hledáme, co v této oblasti pro nás Bůh připravil a také, jaké je povolání každého z nás. K tomuto tématu se ještě budeme vracet. Zatím jsme si rozdělili některé úkoly, které je třeba v této oblasti udělat. Byli jsme povzbuzeni zprávami z obou sborových Alf a hovořili obecně o některých možnostech zvěstování evangelia. Dále jsme se věnovali i některým technickým tématům nutným pro chod sboru a vyhodnocení úkolů z minulých setkání. Rozcházelí jsme se něco před 22. hodinou a za sebe mohu říci, že jsem měl dojem, že jsme udělali dobrou práci a na to, že jsme začínali v 9, jsem se ani necítil unaven.

Lubomír Ondráček

Vinesong opět v ČR

Po několika letech navštíví naší zemi opět hudební skupina Vinesong, která již několikrát koncertovala i v Praze. Specialitou jejich služby je to, že se část repertoáru naučí vždy zpívat v místním jazyce a tak budou zpívat i česky. V rámci takřka třítydenního turné navštíví i náš sbor. Skupina povede chválu na sborovém shromáždění 2. 12. 2012 od 15:00 v KD Ládví, kde bude kázat vedoucí kapely John Watson. Po skončení shromáždění bude na stejném místě od 18:00 koncert. V rámci koncertu kromě kvalitní hudby běžně zazní i svědectví a koncerty jsou kladně přijímány i lidmi z necirkevního prostředí. Myslím, že návštěva tohoto koncertu stojí skutečně za to.

Lubomír Ondráček

Sborový půst

V rámci sboru (častěji v rámci jednotlivých regionů) byl občas vyhlášen modlitebně postní řetěz za nějakou konkrétní potřebu. Před nějakou dobou se objevil návrh, abychom jako celý sbor vstoupili do 21 denního půstu, který bude zaměřen více obecně na obecenství s Bohem. (Nemyslíme si, že v době půstu by nás Bůh lépe slyšel, ale jsme přesvědčeni, že v době půstu často my lépe slyšíme Boha). Mluvili jsme o tom na staršovstvu i na setkání služebníků, kde na toto téma zaznělo i vyučování (v říjnu probíhal biblický seminář o půstu) a ohledně termínu byla vyhlášena anketa ve Sborovém dopise.

Na setkání staršovstva v říjnu bylo rozhodnuto, že půst se bude konat ve dnech **7. – 27. 1. 2013**. Víme, že se plného půstu celou dobu zúčastní jen někteří a že plný půst i na kratší dobu nezvládnou mnozí např. ze zdravotních důvodů, přesto máme jako cíl, aby se zapojil každý člen sboru alespoň na jeden den půstu v tomto období.

Ohledně tématu půstu apod. budeme ještě psát do SD i mluvit na regionech. Na každém regionu zazní alespoň jedno kázání o půstu a půstu budeme věnovat i lednové sborové shromáždění, které bude v předvečer zahájení půstu.

Máme naději, že půst přinese požehnání nejen každému jednotlivci, který se zapojí, ale i celému sboru.

Za staršovstvo Lubomír Ondráček

Informační setkání o vstupu do sboru

V našem sboru jsou vítáni hosté a rádi sloužíme a máme obecenství i s těmi, kteří nejsou členy našeho sboru, ale sbor navštěvují. Současně rozlišujeme mezi členy a hosty a chceme pravidelné návštěvníky zvát k aktivnímu zapojení do sboru. Údy Kristova těla se stáváme ve chvíli uvěření, kdy nás Duch svatý zapojí do Kristova těla. Přesto členství v konkrétním sboru je důležitou součástí života křesťana. Ke svému duchovnímu růstu potřebujeme obecenství Božího lidu, místo, kde jsme vykazatelní a kde také sami sloužíme.

Rád bych pozval ty z vás, kteří zatím členy žádného sboru nejste a účastníte se života našeho sboru, ke zvážení, zda byste se nechtěli k našemu sboru připojit i závazně jako členové. Abyste tuto možnost mohli zvážet, pořádáme informační setkání o vstu-

pu do sboru, jehož náplní jsou informace o záměru, hodnotách a fungování sboru. Seznámíte se také se základy naší vírouky a je prostor k otázkám. Je možné domluvit i osobní rozhovor. Absolvování setkání nezavazuje ke vstupu do sboru.

Tato setkání jsou vhodná a potřebná i pro ty, kteří do sboru vstoupili v poslední době a dosud ho neabsolvovali.

Setkání má čtyři části. Tři jsou vyučovací a sdílejí a vede je hlavní pastor sboru, čtvrté setkání je pro ty, kteří se do sboru rozhodnou vstoupit a uskuteční se již s vedením příslušného regionu. **První tři setkání se uskuteční úterky 6., 13. a 20. 11. od 18,30 hod. ve sborové budově Na Žertvách 23 v knihovně. Setkání bude končit okolo 20,00 hod.** Pokud máte o setkání zájem, dejte to prosím předem vědět na e-mail: lubomir.ondracek@kaes.cz nebo tel. 724435300

Těším se, že se s vámi uvidím a seznámím.

Lubomír Ondráček

Kde je Ježíš?

Když na konci minulé zprávy z Chorvatska psal Jirka jako první modlitební téma: „Za vytrvalý duchovní i fyzický déšť, který by napojil zemi i lidská srdce“, netušili jsme, že vyslyšení druhé části modlitby zažijeme na vlastní kůži. Vyjeli jsme z Prahy ve středu ráno, a už od noci s menšími přestávkami přeš-

lo. Pršelo v Rakousku, ve Slovinsku, v Chorvatsku. Do Rovinje jsme spolu s Jardou a Lubošem přijeli

za skutečné průtrže mračen. Ochladilo se, ale už od dalšího rána se postupně oteplovalo. Během čtyřdenní návštěvy jsme se setkali s Goranem (starší sboru) a jeho manželkou Katarinou, navštívili shromáždění (kde Luboš kázal), zúčastnili se společné páteční modlitebny (modlitebny se zúčastňují sourozenci z Rovinje, Puly, Poreče a dalších městeček), pomohli složit nákladák sena pro kozy, grilovali výborné ryby, navštívili kostel sv. Eufemie (kde jsme se modlili za město), a samozřejmě strávili spoustu času s Jirkou a Katkou.

Za zvláštní zmínku stojí naše návštěva nejznámějšího rovinjského kostela. Uvědomil jsem si, že přestože do Rovinje jezdím spoustu let, nikdy jsem v tomto kostele nebyl. To, co nás uvnitř nejvíce zarazilo, byla skutečnost, že jsme tam nemohli najít Ježíše! V pravé přední chrámové lodi je oltář

se sochou sv. Eufemie, nad hlavním oltářem jsou sochy tří postav, ale Ježíše jsme mezi nimi nenašli. Nakonec jsme jeho sochu objevili stojící spolu se sochou Matky Terezy ve výklenku na levé straně chrámové lodi. Napravo Matka Tereza, nalevo Ježíš, oba ve stejné velikosti. To něco vypovídá o místní duchovní situaci. I proto jsou naše modlitby za sourozence v Rovinji tak důležité. A co je tu nového? Jirka se výraznou měrou podílí na pastorálkách a budování vztahů mezi místními pastory. Mohli jsme vidět velký posun ve spolupráci místních společenství na Istrii, začaly společné modlitebny a společná setkání mládeží. Ve sboru se objevilo také několik nových (příp. staronových) tváří. Jirka pokračuje v budování spolupracovníků a začíná vyhlížet, kdy se naplní vize, se kterou do Chorvatska odcházel: předání fungujícího sboru někomu z místních vedoucích.

Těch několik dní s přáteli nám uteklo jako voda a v pondělí ráno jsme vyrazili zpátky k domovu.

(A ještě odpověď na otázku, která některé napadne: Ne, v moři jsme se nekoupali.)

Tomáš Božovský

Den dospělých v Hostivaři

Hostivař, Hostivař... to mi nic neříká. Kde to je?

To je část Prahy, kde se snažíme založit region.

Vážné? A jak se to pozná? Co tam třeba děláte?

No, tak třeba jsme tam v pátek 21. září pořádali Den dospělých.

Cože?! Den dospělých? Co je to za pitominu?!

Když může být Den dětí, proč by nemohl být taky Den dospělých?

A jak to probíhalo? Vůbec si to nedokážu představit... To asi nebylo na dětském hřišti, vid'?

Ne, na dětském hřišti to opravdu nebylo. Šli jsme se na zahradě fary v Hostivaři kolem páté hodiny odpoledne, aby mohli dorazit všichni dospělí z práce. Den dětí vždycky organizují dospělí, tak jsem se rozhodla, že jakožto skoro dítě školou povinné zorganizuju Den dospělých já. Byla to docela legrace, jsem ráda, že jsem si roli hlavního organizátora mohla vyzkoušet. Šéfovala jsem celému hostivařskému týmu včetně externistů. Bála jsem se, že mě nebudou brát vážně, když jsem tak mladá, ale byla jsem mile překvapena. Všichni jsme si to moc užili.

A co se na takovém Dni dospělých dělá? Dospělí přece nejsou děti, aby si chtěli hrát, nebo jo? Co jste tam měli za program?

Začalo to seznamovacími a věřím, že i zá-

bavnými hrami. Zda je to opravdu bavilo, by ses musela zeptat někoho jiného. Mě to bavilo moc. Pak jsme hráli kvíz o odměny. První cenou byl Nový zákon, druhou cenou kniha Přísloví. Kvíz vedl Vašek. Nejprve spolu soutěžila dvojice nevěřících hostů, pak si zasoutěžili i bible znalí organizátoři. Nakonec se z každé dvojice vybral jeden finalista, což by se fělo, že není fér, protože jeden finalista byl věřící a Bibli znal, druhý ne. Ovšem každý z nich si mohl zvolit nápoje. A síly se vyrovnaly. Po dlouho vyrovnaném boji nevěřící host porazil dlouho věřícího křesťana. Bůh si to zařídil skvěle, nevěřící totiž tím pádem vyhrál Nový zákon a věřící zase knihu Přísloví, kterou, jak se přiznal, ještě nečetl a moc ji nemá rád. Tak se s n alespoň skamarádí.

No, to je super! Takže každý vyhrál to, co potřeboval vyhrát. A co bylo dál?

Pak měl svědectví Ivan, bývalý vězeň a dealer drog, o tom, jak uvěřil. To bylo velmi silné a mnoha hostů se to dotýkalo. Ivan je navíc prorok, takže se párkrát stalo, že prostě přišel za někým, koho viděl poprvé v životě, a začal mu prorokovat. Taky docela síla.

Na pozvánce jsem si přečetla, že tam mělo být opékání a teď to vypadá, že tam bylo všechno možné, jen opékání ne.

To není pravda. Opékalo se dlouho a vydatně. Byl to čas, kdy jsme si mohli povídat s příchozími hosty. Pod občerstvením se prohýbaly stoly. Opékání jsme zakončili tombo-
lou. Byla tam jedna paní, která má moc ráda

bílou čokoládu. Už to vypadalo, že čokoládu vyhrála, jenže tmavou. Ale ukázalo se, že si spletla číslo. Smutně odcházela pryč. O dvě minuty později bylo vylosováno její pravé číslo. Zrovna když se hrálo o bílou čokoládu. Jiný nevěřící chlapec vyhrál Nový zákon. Nadšeně přiběhl k nevěřícím rodičům a hlásil: „To bychom mohli dát tetě, ta bude mít radost!“ Načež maminka odpověděla: „To by určitě měla radost, ale nejprve by sis to měl přečíst.“

Haleluja, tak to vypadá, že se opět dostaly správné věci do správných rukou. Bůh je vážně skvělý.

To tedy je. Po tombole už se totiž setmělo (vyšlo to úplně přesně a my jsme kromě baterek neměli osvětlení) a tak jsem mohla pustit film. Promítali jsme Butterfly circus, kde hlavní roli hraje ten známý kazatel a evangelista Nick Vujicic. Nikdo moc nedával pozor, ale to mi neprekázelo. Potřebovala jsem to pustit, abych mohla navázat evangeliem, že totiž k nikomu z nás se Bůh neotočil zády (což byla lež, které hlavní postava filmu uvěřila), ale že to lidé se obrátili zády k Bohu. Pak jsem vyprávěla o tom, co s tím Bůh udělal, jaké nalezl řešení, jak to poznal ten Nick ve svém životě a jak jsem to poznala já. Pak jsem Den dospělých musela ukončit, protože už nebylo vidět na špičku vlastního nosu, a my jsme potřebovali uklidit výzdobu (mimo chodem moc povedenou). Jakmile jsem se pustila mikrofonu, přišla za mnou jedna nevěřící paní a se zamyšleným výrazem se mi svěřila, že ji to, co jsem jí říkala, moc za-

● ZE ŽIVOTA SBORU

ujalo. Že také hledá smysl života, ale nemůže ho najít. Přišla tam také jiná starší paní, ta se málem rozbředla. Modlili jsme se tam za uzdravení jejích zad. Pak jí táta řekl, že jsme rádi, že tam přišla, že ji zase moc rádi někdy uvidíme a že už skoro patří mezi domácí tým, protože chodí na naše akce poměrně často. Úplně ji to dojalo.

To je úžasné, jak si vás Bůh používá! A za co se za vás mohu modlit?

No, určitě za hosty, ať už ty, co byli na dni dospělých či dětském dni (nebo někdy jin-

dy), aby k nám zavítali znova. A také za ty, co byli pozváni, ale ještě nikdy nepřišli. Určitě také za to, abychom se zvládli dobře prezentovat na radnici, protože tam o nás moc nevědí a možná ani netuší, že existuje i jiná církev, než katolická. Je třeba, abychom tam za nimi zašli a představili své plány a vize. A za vedení našich dalších kroků, abychom měli moudrost jak postupovat při zasahování Hostivaře evangeliem.

Tereza Hejnicová zpovídala Terku Hejnicovou z týmu, který zakládá region Hostivař

Modlitební

Modlitební sejití celého sboru v září bylo trochu „sváteční“. Ota Kunzmann, který ji vede, připravil Večeři Páně. Celé setkání bylo prostoupeno hlavně děkováním a chválou za vyslyšené modlitby v minulém roce, respektive od začátku tohoto roku. Chvály, které již tradičně vedl Mirek Hoblík, prolínaly celým setkáním. Radovali jsme se z vyslyšených modliteb, z toho co Bůh udělal a co dělá. Při této rekapitulaci jsme si opět uvědomili, že modlitba má opravdu velikou moc a jakého úžasného a mocného Boha smíme znát! V lednu 2012 jsme se modlili za Základy, které začínaly. Tomáš Dittrich a jeho základový tým říkali, že na Základy chodilo více lidí, než vloni a Bůh se mnohých dotýkal. Někteří byli pak pokřtěni vodou, jiní vstoupili do sboru, někdo byl naplněn Duchem svatým.

Také zprávy z Míst uzdravení, za které jsme se modlili, jsou povzbudivé: lidé mají o tuto službu zájem a to nejen z našeho sboru, tým dobře funguje a jsou i svědectví o zlepšení zdravotního stavu. O jistých uzdraveních zatím neví. Kurz duchovních darů, který měl druhé pokračování, předčil mnohá očekávání. Hlavní je, že ti, kdo jím prošli, byli opravdu povzbuzeni a i vyučení v slouží ve svých regionech, nebo sborech. Jejich služba v rámci praxe, na regionu Východ byla moc zdařilá. Modlili jsme se i za Libora Michálka a jeho přednášku v Mnišku. Přednáška se tehdy podařila, a Libor se v těchto volbách do senátu rozhodl kandidovat a uspěl. Také jsme se přimlouvali za Ariana Shameti, která se na Praze 13 postavila proti neetickému „vyučování“ sexuální výchovy ve škole, kde pracovala. Ariana sice nakonec za školy, kde byla šikanována, odešla, ale bez újm na sebevědomí. Kandidovala také do Senátu. Volbu ale nevyhrála.

Modlili jsme se za pronásledované křesťany v Bělorusku a režim propustil předčasně dva opoziční aktivisty. Bývalého prezidentského kandidáta Andreje Sannikova a Dmitrij Bondarenko.

Začátkem června bylo hned několik akcí, za které jsme se na Modlitební také modlili. Otevřený kostel – pořad Libora Michálka v našem sboru. Světový den evangelizace, kdy se Mládež zapojila do pouliční evange-

lizace na Žižkově spolu s Teen Challenge. Region Východ připravil čtení Bible na Václavském náměstí a region Sever pouliční evangelizaci u metra Ládví. Všechna setkání proběhla dobře! Na přednášku Libora přišlo, kromě křesťanů i asi čtyřicet hostů, a na evangelizaci bylo hodně dobrých rozhovorů příležitostí ke svědectví. Jednou „stálíci“ jsou na modlitebních naši misionáři. Přimlouváme se za ně několikrát do roka. Na jaře jsme se modlili za Tiché a jejich práci v Betelu. Veronika Tichá napsala: „Další vyslyšenou modlitbou je postupná kompletace všech bezpečnostních, hygienických a protipožárních opatření, které nám nařídil do konce září dodělat stavební úřad. Pro nás je to skutečný zázrak, protože když jsme seznam na jaře dostali a spočítali si, že to celé bude stát tak půl milionu, věděli jsme, že to může udělat jedině Pán. Některé peníze poslali štedří dárci, větře nebo ne 63 000 Kč jsme našli a posledních 60 000 Kč získali kluci díky aktivitě, které se říká sponzorovaný běh“.

V červnu jsme se modlili za naše letní shromáždění ve Stromovce. Podle svědků to bylo velice zdařilé a požehnané setkávání. Hodně lidí slyšelo evangelium, byla otevřená a vstřícná atmosféra, ve které se hosté cítili dobře a přirozeně se zúčastnili celých Bohoslužeb. Na modlitební jsme Bohu přinášeli i misijní výjezd naší mládeže do Estonska. I z něho jsme se mohli radovat, protože jak se někteří účastníci vyjádřili „To předčilo všechna očekávání!“ Naše mládež jsou skvělí mladí křesťané a ti, kdo vyjeli do Estonska, se vrátili snad ještě „skvělejší“! Zažívali totiž přímé Boží jednání a Jeho blízkost je zase víc proměnila.

Na naší modlitební se přimlouváme za mnoho dalších témat a věcí a ne všechno se hned mění, nebo je rychle vyřešeno, ale radujeme se z toho, co už vidíme a vyhlížíme vytrvale další. Celá hodina a půl byla radostná, společná Večeře Páně, kterou jsme si navzájem podávali, nás spojila a povzbudila k dalším modlitbám. Celosborová modlitební je jednou za měsíc vždy v pondělí od šesti večer. Datum konání je napsáno ve Sborovém Dopise a vyvěšeno na webu sboru. *Nanda*

Milí, zdravím vás z Ugandy!

Jak se to stane, že se Češka ocitne v Ugandě? V mém případě to bylo zvláštním Božím vedením. Už od dětství jsem chtěla pracovat na misijním poli. Postupně jsem trochu zkoušela krátkodobé misijní výjezdy. Teď však pro mě nastal čas, abych se posunula trochu dál. Od dětství jsem věděla o jedné misijní organizaci, která se soustřeďuje na mladé lidi a má celý systém škol, jež jsou dobrým začátkem pro další službu. Možností, kde studovat jednu z těchto škol, bylo mnoho. Z původního „Určitě půjdu do Německa“ se nakonec Božím řízením stala cesta do Ugandy, ačkoli to nikdy nebylo moje přání a vlastně pořádně nevím, proč tu jsem ☺.

Uganda je stát ve východní Africe, leží u severního břehu Viktoriina jezera. Je to země s krvavou historií, ale v posledních letech zde Bůh dal pokoj. Církev tu zažívá velké věci, ale stále se tu střetávají různé duchovní mocnosti (islám, původní náboženství...). Já tu studuji misijní školu, která má dvě části – teoretickou přípravu a dva praktické výjezdy. Žiji v komunitě společně s dalšími čtyřiceti dvěma mladými lidmi z deseti zemí světa. Máme za sebou šest týdnů výuky, kdy jsme se soustředili hlavně na to, poznat více Boha, abychom pak o něm mohli dávat vědět dál.

Co mohu zatím napsat? Po příjezdu člověk zažije pořádný kulturní šok, sice se to dá očekávat, ale stejně je to trochu víc, než si myslím. Dojmy útočí na všechny smysly. Kouká se na barvy a nezvyklé oděvy, ve městech a na vesnicích je spousta hluku, jsou cítit zvláštní libé i nelibé vůně... Všechno má svůj skrytý řád (pro nás pořádný chaos), který je známý pouze místním. Na první pohled je patrna značná chudoba. Většina lidí tu žije ještě hůře, než ti nejchudší u nás – mají špinavé obnošené oblečení, žijí v domcích z pálených cihel, nebo hlíny, jen někteří mají zděné, nemají elektrinu, pro nezávadnou vodu musí chodit s kanystry třeba přes půl vesnice.

Ve škole se sice máme lépe, než mnozí venku za branou, ale stejně člověk zjišťuje, kolik věcí měl doma a bez čeho se musí a vlastně je schopen se obejít. Celodenní výpadky elektriny, studená voda ve sprše, která někdy navíc několik dní neteče, třináct lidí tři měsíce v jednom pokoji, vaření na ohni, praní v ruce... Ale tyto praktické věci jsou vlastně někdy spíš menším problémem. Člověk se musí orientovat v jiném způsobu myšlení, komunikace, naučit se jiným postupům dělání věcí. Učí se, jak se přiblížit africkým vedoucím a spolužákům. Vyrovnává se s tím, že se zde klade důraz na jiné věci, než v naší kultuře – např. nechávání všeho na poslední chvíli, nic není organizováno s větším předstihem, lidé tu jsou srdečnější než u nás, ale také bez zábran mluví o věcech, u kterých se my červenáme.

Jsem však ráda, že jsem zde, protože mohu opravdu vidět, jaké to je, když se člověk dostane do úplně jiného světa. Získávám nové, hlavně praktické zkušenosti a vidím život misionářů bez toho romantického nátěru, který mu někdy přidáváme. Není to tu vždycky úplně jednoduché, ale je to hodnotná Boží škola života.

Rozhodla jsem se, že z bezpečnostních důvodů nenapišu k dopisu svoje jméno, tak z toho možná nejste úplně moudří, ale pokud byste se chtěli dozvědět více, kontaktujte redakci SD!

KOMENSKÝ

Když jsem před lety četl útlou zažloutlou knížečku od Komenského „Pres Boží“, zaujalo mne několik věcí, kvůli kterým jsem se tehdy rozhodl její barokní, pro mladé lidi těžko srozumitelný styl, převést do současného jazyka. Nejprve mne zaujal úvod napsaný hned po válce v roce 1945, ve kterém se píše, že přicházelo mnoho zpráv z věznic a z koncentračních táborů, kam se tento kratičký spisek Komenského dostal. Lidé byli obsahem myšlenek a výkladem spisku v době děsného utrpení velmi povzbuzeni. Četli to křesťané i Židé. Všechny poselství „Božího presu“ povzbudilo. Vstupujeme do doby, kdy nás toto staré poselství bude opět povzbuzovat, jako naše předky v obdobích hrůz války.

Druhá věc mne zaujala, když jsem se dozvěděl, že v době protireformačního tažení po Bílé Hoře byla tato knížečka vyhledávána jezuity mezi lidem a jako „obzvláště bludná kniha“ určena ke spálení. Dochoval se snad jeden exemplář ve Strahovské knihovně, něhož vznikl první opis v době druhé světové války a hned po ní. Proč se stala knihou určenou ke zničení prvního řádu? Její poselství osvobozovalo lidi od strachu z tyranie militantní antireformační totality a uvolňovalo lidi k vnitřní svobodě a účtě ke skutečnému Pánu života a smrti. Také dnešní a budoucí diktátoři ovládají lidi strachem a omezováním vnějších jistot. Pro všechny, kteří prožívali různé tlaky a utrpení, byla, je a bude Komenského poselství „Presu Božího“ důležité. Diamant vzniká tlakem hornin nepředstavitelné síly. Přitom výchozím materiálem diamantu je uhlík, který nalézáme v podobě bahenních rašelinišť nebo uhlí. Je to podobenství o úloze všech životních tlaků, které Bůh na naše osoby dopouští. Chce z nás jako z rašeliny a uhlí zformovat zářící diamant. Ke své slávě.

Obdobné poznámky jsou na konci. V poznámkách vymezených závorkami uvádím obrazy a srovnání, které lépe pochopí současný čtenář.

Václav Lamr

Úvodní slovo ze spisku Knihovny „Pravda je sevržené zármutek. Jakoby se potilo krví Páně vítězí“, které předchází text:

„Naše obě vydání spisu nezapomenutelného J. A. Komenského „Pres Boží“, sloužila v dobách krutého násilí a úzkosti k povzbuzení. Potěšovaly zprávy z vězení, káznice i koncentračních táborů, jaké tato malá knížečka vykonala pozhnané dílo. Nyní nevist nad námi bič sveřepých cizáků. Nezapomeňme vzdát chválu Bohu, budme vděční, pěstujme bratrskou lásku, snášeje trpělivě i nesnáze jako následky hrozné války. Není radost bez utrpení. Pán Bůh je s námi. B.P. Brno v květnu 1945 Boží lis („PRES BOŽÍ“)

— převod do současného jazyka provedl Václav Lamr

PROČ SE ZÁRMUTEK NAZÝVÁ TLAKEM?

Když se snažíme vyjádřit zármutek či bolest srdce, říkáme: „Cítím se, jako bych měl srdce v nějakém lisu“. Tak vyjadřujeme stav srdce, sevrženého duševním žalem. Tak jako jsou věci uchopeny kleštěmi nebo lisovány lisem, aby se nemohly pohnout, tak bývá srdce sevrženo strachem a bolestí. Takto soužené nitro může jen vzdychat. Stejně tak mysl přestává nad sebou vládnout, je jakoby omráčena, zmatena a sotva ví o sobě. Obdobně jako různé věci nebo plody lisováním vypouští šťávu, tak se děje se srdcem, které

je sevržené zármutek. Jakoby se potilo krví a člověk prolévá slzy.

**Národe český,
vrať se ke Kristu.**

kresba Václav Lamr

Tvrší materiály se pod tlakem lisu drtí, praskají, drolí a různě pukají. Podobně se děje s naším životem. Sténáme, chřadneme, život jako by unikl, myšlení se děsí velikostí těch hrůz, člověk si zoufá a prožívá stres nebo depresi. Popravdě řečeno, takový tlak je lidskému srdci hrozným trápením. Tomu ovšem rozumí ti, co to již prožili.

PROČ JEREMIÁŠ NAD TAKOVÝM TLAKEM NAŘÍKÁ?

Tomu rozuměl prorok, když popisoval bídu svého lidu izraelského, kterou na něj uvedl Pán skrze nepřátele. Vyjádřil to

skrze obraz lisu: „Panovník pošlapal v lisu panenskou dceru Judskou“ (Pláč Jeremiášův 1.15). Těmi slovy, která zjevil Duch svatý, vyjádřil pro naše rozvažování tento obraz, abychom pochopili vyučení, napomenutí, výstrahu, ale i potěšení.

Jestliže chceme tato slova pochopit, musíme si je pozorně rozebrat a porozumět jim. Položíme si proto tyto otázky: 1. Co se v tomto textu rozumí pannou, dcerou Judskou? 2. Co se rozumí Pánem? 3. Co lisem? 4. A co se rozumí tlakem?

PROČ SE DCEROU JUDSKOU OZNAČUJE IZRAELSKÝ LID?

Dcerou Judskou, nebo Sionskou či Jeruzalémskou se v této knize a kapitole rozumí Iz-

raelský lid. Podle hebrejského zvyku té doby se používalo pro lid Izraelský obrátit jako jsou obyvatelé Jeruzalémští nebo lid Judský. Protože jako matka své děti drží ve svém klíně a chová je a pěstuje, podobně ten lid chovalo to město Boží a země svatá.

A jako jsou děti dané věčným právem, aby svým rodičům či chovatelům nepřestaly být jejich dětmi, podobně město Jeruzalém a země toho lidu se stalo neproměnitelným dědictvím, aby tak zůstalo věčným právem od Boha.

POJEM PANNA

Boží lid se nazývá pannou především kvůli svobodě, kterou byl obdařen od Boha, tak, aby nesloužil nikomu cizímu a aby byl podán samotnému Bohu.

Pannou je nazýván boží lid pro krásu, ušlechtilost a zářící uspořádání. Vnitřní krása spočívá v uctívání pravého Boha. Protože tento lid byl Božím lidem, milou církví, v níž byl vždy velký počet těch, kteří se odevzdali nebeskému Ženichu tělem i duší, tato tehdejší církev, jak mnil prorok, byla čistou manželkou toužící milovat Pána ve svatosti a cudnosti.

KDO JE PÁN?

Bůh byl nazýván Pánem, který tu Judskou pannu tlačil lisem okolností. Zde nejde o cizího pána, který by se jí zmocnil a na ní konal kruté souzení. Jeremiáš zde ukazuje na Pána, jehož panna byla manželkou, totiž na Hospodina, Boha Izraelského.

CO JE TÍM LISEM?

K čemu slouží konkrétní lis jako nástroj? Lis je velmi užitečný nástroj, používaný v mnoha oborech řemesla a práce. Lis je nenahraditelný a užívá se k těmto čtyřem činnostem, kde různé materiály, věci či plody, obvykle přirozeně řídké a rozptýlené či načechrané je nutno uvést do koncentrovaného stavu, nebo tuhé rozdrtit. Lisovací zařízení slouží například v zemědělství (Pozn.: dnes se například lisuje sláma po žni do lehce skladovatelných válců a krychlí. V době Komenského používali lis například soukeníci, pláteníci.) Lis se dodnes používá k tomu, aby se upevnily materiály, jako je kov či dřevo k tomu, aby se mohly dále tvarovat a zpracovávat. Tak lis používají zámečníci, zlatníci cizelčí, šperkaři, bruslčí, sochaři, dřevorezbaři, tesaři, stolaři, knihari.

Dále se lis dodnes používá v zemědělství, hlavně k získání šťáv z plodů a oleje ze semen a ořechů. Tak pracují vinaři, moštaři, voskaři, lisaři olejů.

Lis se používá ke zhotovení knih, aby myšlenky byly tištěny knihtiskem k věčné památce skrze tisk liter na papír a v krátké době a v množství, které by nemohli napsat hbití písaři ručně. To je jen výčet činností a oborů, té doby, dnes se lisování používá k výrobě dřevotřísek, briket, lisují se jim ka-

● VYUČOVÁNÍ

roserie aut, elektrodíly, konstrukce. Také se lis užívá neodmyslitelně v oboru recyklace klasických a umělých hmot.

DVOJÍ BOŽÍ LIS

Pán Bůh má také své lisy, které nepoužívá k lisování jmenovaných materiálů a plodů, ale k lisování lidí. Používá k tomu dva lisy: Jeden lehký a druhý těžký.

LEHČÍ LIS

Lehčí lis se týká kázně, o kterém píše prorok Izaiáš 5,2 a Matouš 21,33. V obou místech je napsáno o hospodáři, který zbudoval vinici, a doprostřed ní postavil lis. Tímto lisem je míněna církevní kázeň, která je dána ustanoveným církevním služebníkem, aby ukazovali na hřích a aby odhalovali jasnými slovy Boží výstrahy, aby napravovali tvrdosíjné vylučováním od svátosti a Boží naděje.

O této boží kázni mluví Pán Ježíš Kristus v těchto místech: Mat 28,17,17 a apoštol Pavel (1 Kor. 5 a 2 Kor. 10,5,6 1 Tim. 1,20)

Skrze svatou kázeň bývají údy Těla do-tlačovány jako lisem, aby musely vydávat ovoce pokání a obnovenou pobožnost.

TĚŽŠÍ LISOVÁNÍ

Jestliže nepostačuje ten lehčí lis kázně svým tlakem na naše tvrdé šíje, Bůh použije tvrdší a hmotnější lis k ohnutí naší vzdorovitosti k poslušnosti. Používá těžké tresty, okolnosti a velké problémy, skrze které na nás opravdu doléhá. Jsme tím stahováni, vzdycháme, onemocníme, naše kosti jakoby praskaly, srdce trne, z očí tečou slzy a někdy dojde i k prolévání krve. To je ten lis, o kterém Pán Ježíš hovořil, když se vracel z boje (Izaiáš 63,1-3). To je ten lis, o kterém mluví proroctví Jeremiáše, když Pán tlačil lisem dceru Judskou.

JAK PÁN SVŮJ LID LISOVAL?

Jeremiáš v pěti kapitolách svého „Pláče“ popisuje, jak Pán pustil na Judstvo divoké hordy Kaldejských nepřátel, jak byla města Judská a Jeruzalém skrze ně obráceny v trosky a hromady rumu, jak byl větší díl lidu povražděn, takže se jejich těla stala pokrmem ptáků a šelem. Jeremiáš popisuje, jak zbytek Izraelského lidu byl zaveden do bídného zajetí a věznění.

Podobně jako v kapitolách Pláče Jeremiáš nařiká i v žalmu 79, kde církev volá v soužení.

Také ti, kteří byli ponecháni naživu, byli nuceni se dívat na ten hrozný Boží soud a každý z nich byl tlakem těch hrůz a bolestí sevřen. Mohli jen plakat a hlasitě naříkat. Nic jiného jim nezbývalo. Z toho je dána výstraha a napomenutí k našemu srdci, ale také i potěšení.

pokračování příště

● JAK JSEM TO PROŽIL

Norsko

V září jsem se vrátil ze svého pobytu v Norsku. Na pobyt v této krásné zemi jsem se těšil. Hlavně na její přírodní krásy a projížďky po moři ve člunu a všechno to, co s tím souvisí. V Norsku je každý, koho potkáte, velice slušný. Automobil prý ještě dnes ani nemusíte zamykat, ale není to prý takové, jaké to bývalo dříve. V Bergenu jsme viděli každé kolo zamčené. Aby si ho prý nevypůjčili ti nově přistěhovalí. Když jsem ale sám vykládal z auta můj těžký kufr a chtěl stoupat po schodech nahoru, tak neznámý kolemjdoucí mladík přiskočil a pomohl mi. Ale píši především proto, že jsem ovlivněn tím, co je psáno v žalmu 2, konkrétně verš 8. „Požádej, a národy ti předám do dědictví, v trvalé vlastnictví i dálavy země“, který svým srdcem velice vnímám v souvislosti s některými národy ve světě, vládami a událostmi. V Norsku jsme navštívili tři křesťanská shromáždění, kde jsme diskutovali o mnoha věcech. Z norské strany nám několikrát bylo zdůrazněno modlit se společně za Izrael. V rozhovoru jsme zavedli i o případ Breiviga. Jeden večer mi později moji norští křesťanští přátelé podali obsáhlý popis toho, jak se to vše odehrálo a vzniklo. Velice mě to zajímalo, protože do Norska jsem přijel s informací českých sdělovacích prostředků o tom, že norský národ přijal rozhodnutí soudu o tom, že Breivig není blázen, s velkou úlevou. Norští přátelé kladli důraz na pochopení politické situace v Norsku. Pravé politické křídlo je prý tvořeno různými politickými stranami, včetně křesťanské strany, ale ty byly nejednotné a názorově roztržštěné a tak při posledních volbách zvítězila levice, která se sjednotila a podle toho je i současná

vláda. Vláda je tedy koaliční, zahrnuje komunisty, socialisty a tudíž je nazývána SOCIALISTICKOU RUDE ŽLUTOU vládou, které předsedá labourista a velký ateista Jens Stoltenberg. Jelikož nezaměstnanost je pod 4 %, tak současná vláda podporuje imigraci mnoha zahraničních pracovníků a demokracii a multikulturalismus vzala do svých rukou po svém. Např. ve školách je zakázáno mluvit a organizovat pro děti v době Vánoc scénky o vánočním příběhu, jesličky atd., aby to prý neuráželo především muslimy. Současná vláda je proti privátním školám, které jsou většinou pod křesťanským vedením, je proti křesťanským požadavkům ohledně těch s jinou sexuální orientací. Dokonce byl prý návrh vypustit z norské státní vlajky kříž a článek státní ústavy, obsahující to, že Norsko bylo „založeno na křesťanských tradicích a tak tomu má být i v budoucnosti“, byl prý upraven. Socialisticko-komunistická vláda je pro rozšiřování státního aparátu, větší kontrolu státu nad občanskými sférami a nehájí soukromé podnikání – spíš naopak. Vláda je jak politicky, tak i hospodářsky proti Izraeli

– mnoho projektů působení izraelských firem v Norsku bylo zastaveno a v novinách je prý jasná politická blokáda Izraele. Současná norská vláda prý umně balancuje mezi svou účastí v NATO a politickou blokádou všeho toho, co se týká Izraele. Veřejná média jsou prý více a více zmítána kulturou různých demonů a pohanskými zvyky. Téměř zázrakem prý bylo nedávne uveřejnění zprávy v novinách o tom, že nějaký vítězný sportovec děkoval na stadionu Bohu a pokřižoval se. Tak hovořili křesťané o tom, co se děje pod vedením současné vlády socialisticko-komunistického bloku. Pomalu jsem začal chápat to, proč celý norský národ přijal s velkou úlevou rozhodnutí soudu o tom, že Breivig nebyl a není blázen a nepatří do blázince. Pokud zlo není pojmenováno a odsouzeno, tak plodí ještě větší zlo. Norští přátelé odsuzovali jeho hnusný čin, ale důvody a příčiny jsou prý pochopitelné a tvrdili, že současná vláda prý nevládne dobře. Takže k mým modlitbám za český národ a jeho vládu přistoupily modlitby i za norský národ a jeho vládu. Ke vroucím modlitbám za cokoli je vždy potřeba více informací a k tomu je určen a měl by posloužit tento článek o Norsku a situaci v něm.

Standa Dobiáš

Uzdravení

Jednoho srpnového večera mě překvapily neobvyklé prudké bolesti břicha. Bolesti se stupňovaly a všechny příznaky nasvědčovaly zánětu slepého střeva. To by mi tak scházelo, říkám si. V tuto noční dobu jet do nemocnice, operace, pak týdenní pobyt v nemocnici. A co můj pejsek Čiko? Nena-padal mě nikdo z blízkého okolí, kdo by si vzal okamžitě Jorkšírka do péče. Operace

nepřipadá v úvahu, takové komplikace se mi vůbec nehodí! Začala jsem se modlit, prosila jsem Pána Ježíše za uzdravení a nahlas jsem nemoc a bolesti odmítala a děkovala jsem, že i za mé bolesti a nemoci zemřel na kříži a já jsem mohla být jeho ranami uzdravena. Potom jsem se začala do knížky a asi po hodině jsem zjistila, že jsou bolesti pryč a já jsem spokojeně usnula. Uvěřila jsem v Ježí-

● JAK JSEM TO PROŽIL

še teprve před půl rokem, ačkoli moje maminka už před dvaceti lety. Od mých třinácti let jsem od ní slyšela o Ježíši, ale spíše jsem vzdorovala, nechtěla jsem o Ježíši nic slyšet, nechápala jsem co se s ní děje, proč nemůže být zase jako dřív? Dnes jsem ráda, že si s ní můžu o Pánu Bohu povídat a ona samozřejmě taky, vždyť se za mě celá léta s Frenštátským sborem modlila, aby i mě se dal Pán poznat. Věřím tedy, že je jen otázkou času, kdy uvěří zbytek mé rodiny ☺. O týden později se bolesti břicha vrátily. Nejprve jsem jim nevěnovala pozornost, ale když neustávaly, rozhodla jsem se v pátek vyhledat lékaře. Ukázalo se, že to není zánět slepého střeva, nýbrž cysta o velikosti téměř 6 cm, která tlačí na slepé střevo. To vysvětlovalo tak velké bolesti. Lékař mi napsal žádanku o přijetí do nemocnice na další vyšetření, popřípadě operaci. Víkend jsem strávila na modlitbách a v neděli navštívila sborové shromáždění na Ládví, kde jsem požádala

bratry a sestry o modlitby za uzdravení. Při cestě domů jsem si uvědomila, jak bych byla asi vystrašená, plná paniky a představ nejhorších variant, ještě před několika měsíci, kdy jsem nebyla věřící, kdežto teď cítím takový zvláštní pokoj. V pondělí jsem podstoupila podrobné hematologické vyšetření. Lékař řekl, že se cysta od pátku trochu zmenila. Mění tvar i velikost, proto mám větší bolesti a je třeba, abych přišla druhý den znovu do nemocnice. Při velkých potížích ať se dostavím okamžitě. Nejbližší termín u pana primáře, který měl rozhodnout o operaci, byl až za tři týdny. Příští den jsem se dozvěděla dobré zprávy: krevní vyšetření bylo v pořádku a byla zde naděje, že se může cysta vstřebat. Do rozhodnutí o operaci zbývaly tedy něco přes dva týdny. Další dny jsem byla bolestmi už dost otrávená a vyčerpaná, léky proti bolestem nezabíraly. Četla jsem si z Bible (Mt. 18: 19-20). Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj

nebeský Otec to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich... Oblékla jsem se a vydala jsem se do sboru. V ten den se konala skupinka M. E. Růžičky. Při cestě byly bolesti horší než dřív. Při chvalách a modlitbách jsem pocítila, že je tam Pán s námi, stékaly mi slzy jako hrachy, bolesti byly v tu chvíli intenzivnější a v jednu chvíli jsem si myslela, že se snad cysta vyrvе z těla ven. O chvíli později jsem pocítila velkou úlevu. Hmatala jsem si na místo, kde byly největší bolesti, ale po bolesti nebylo ani památky! Zkoušela jsem se předklonit, dokonce si poskočit a bolest nikde. Byla jsem uzdravena! Ze sboru jsem odcházela s úsměvem na tváři. Děkovala jsem, že bolesti ustaly. I další dny se za mě bratři a sestry modlili. Před týdnem jsem šla k panu primáři do nemocnice a ten mi po vyšetření oznámil: „Slečno, já jsem tu dnes zdravějšího člověka neměl.“

Lenka, Maminky - Palmovka

● ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

Politika pro každého (křesťana) IV.

V dnešním článku se zamyslíme nad rolí demokratických procedur.

Dokážu si představit, že už tato věta leckoho zarazila. Demokratické procedury – co to je? Můžeme se pokusit to přiblížit asi takto: Demokracie je v jistém slova smyslu hra, která má velice složitá pravidla. Základní pravidla jsou vepsána v ústavě. Pak jsou zde zákony. A pak jsou zde další pravidla, třeba jednací řád poslanecké sněmovny nebo senátu. Tato pravidla jsou někdy velice komplikovaná a přesně stanoví, jakým způsobem politický proces probíhá. Možná leckterý čtenář ví, že v poslanecké sněmovně se zákony schvalují zpravidla natřikrát – v prvním, druhém a třetím čtení. Mezi těmito „čteními“ musí proběhnout určitá pevně stanovená doba. A každý zákon musí nejprve projít projednáním v jednotlivých výborech poslanecké sněmovny. Samo jednání má také celou řadu přísných pravidel. Například každý poslanec musí hlasovat sám, osobně. Pokud by někdo použil hlasovací kartu někoho jiného, bylo by hlasování neplatné a takový poslanec by patrně musel rezignovat. Některá z těchto pravidel nám mohou připadat zbytečná nebo čistě formální. Některá pravidla jsou dobrá a jiná mohou být špatná. U nás je třeba špatně ošetřeno schvalování zákonů v jedné procesní věci: mezi druhým a třetím čtením lze do zákonů dávat tzv. „přilepky“, které neprošly projednáním v příslušných výborech. Když se to podaří, někdy se pak sami poslanci diví, jakou hloupost to odhlasovali. Pravidla pro tyto „přilepky“ by bylo dobré změnit, ale z různých důvodů se to nedaří.

Politolog Bohumil Doležal kdysi správně poznamenal, že demokratická politika je z de-

vadesáti procent procedura. Je tomu skutečně tak. I diktatury mají ústavu a zákony. Diktatury („klasičké“ diktatury, netýká se to totalitních režimů, tam je to jinak) se někdy tváří jako demokracie, ale jsou diktaturami, právě protože porušují pravidla demokratického procesu. (Příkladem může být současné Bělorusko.)

Procedury jsou důležité, byť se vnějším pozorovateli může zdát, že legislativní proces i samo vládnutí nemístně podvazují a komplikují. K procedurám například patří, že o všech jednáních se dělají zápisy. V této věci u nás politická kultura selhává, jak odhalil například Libor Michálek, ale i jiní. Na mnoha ministerstvech se mnohá důležitá rozhodnutí dělají nikoli v pracovně ministra, ale někde v nedaleké vinárně, navíc vybavené rušičkami. Kdybych byl poslancem parlamentu, snažil bych se prosadit zákon, který by podobné jednání zakazoval nebo alespoň ztížil. To, že důležitá jednání probíhají jinde, než by měla, otvírá prostor pro různé lobbyty. Lobbying sám by zakázán být neměl; měl by být ale jasně regulován, aby bylo patrné, zda se jedná skutečně o rozhodnutí ministra či jeho náměstků, nebo o rozhodnutí nějaké firmy, která vyslala svého lobbyistu.

Samozřejmě lze procedury využívat v politickém boji. Nejznámějším případem jsou obstrukce (ve Spojených státech pro ně mají jméno *filibuster*). Obstrukce spočívají v tom, že opoziční poslanci se neustále hlásí do rozpravy k určitému zákonu a řeční a řeční, aby získali čas. A jelikož procedury stanoví, že každý poslanec má právo mluvit (a stanoví i jak často a jak dlouho), může se

opozici podařit obstruovat tak dlouho, až se proshivne termín pro přijetí daného zákona.

Kromě pevně stanovených procedur existuje ještě něco jiného, a sice politická kultura. Ta není nikde napsaná a také se v různých zemích různí. Můžeme si představit dva státy, které mají velmi podobnou ústavu a téměř shodné zákony, a přece se v jednom lidé cítí dobře a v druhém ne. A je to dáno politickou kulturou.

Češi oplývají ještě jednou vlastností, která je u nás rozšířena více než kdekoli jinde. Rádi totiž obcházíme nebo všelijak natahujeme zákony, které jsme sami demokraticky přijali. Ukázalo se to zejména ve dvou situacích po sametové revoluci, kdy bylo třeba sestavit tzv. „úřednickou“ vládu. Ústava jasně stanoví, za jakých okolností mají být vyhlášeny předčasné volby, ale prezident, ale nejen on, se snažili tato ustanovení nějak obejít. Mnozí politologové právem kritizovali některé naše politiky, že tímto svým jednáním ústavu znevažují. Ale tuto českou vlastnost sami dobře znáte: Někoho si zvolíme, a pak na něj nadáváme. Stanovíme si pravidla, a pak přemýšlíme, jak je obejít. Tato vlastnost se nám ovšem krutě vymstila při privatizaci, kdy byla pravidla stanovena špatně nebo vůbec, na čemž „vydělali“ různí podvodníci. S následky se potýkáme dodnes a patrně se s nimi budeme potýkat ještě dlouho.

Právě protože politika je z devadesáti procent procedura, bývá někdy nepružná a zdoluhavá. Je to cena, kterou demokracie musí zaplatit, aby vůbec mohla existovat.

Dan Drápal

Jak to všechno začalo

Setkání s Pavlem Kábrtem

Zhruba rok poté, co jsem nastoupil jako vikář v Holešovicích, jsem dostal na administrování sousední sbor libeňský, jehož farář J. B. Šourek odešel do důchodu. V libeňském sboru jsem vedl biblické hodiny a někdy – spíše výjimečně – jsem tam kázal. Spolu s místním staršovstvem jsme hledali kandidáta na uprázdněné místo duchovního. Po několika nezdařených pokusech (já jsem doporučoval, aby pozvali Jana Mamulu) se novým farářem tohoto sboru stal Pavel Smetana, pozdější synodní senior ČCE.

Biblické hodiny se konaly ve sborové kanceláři v budově sboru v Praze 8, U pošty 6. Jednou jsem přišel na biblickou hodinu o něco dříve. Přesto jsem nebyl první. Předemnou již přišel Pavel Kábrt, kterého jsem tehdy viděl poprvé v životě. Šel rovnou „k věci“. Zeptal se mě, zda jsem ženatý. Odpověděl jsem, že ano. Načež se mne zeptal, jak mohu naplno sloužit Kristu, když jsem ženatý. Ta otázka mě velmi překvapila a připadala mi nesmyslná. Nicméně s Pavlem jsem se seznámil a pak jsme šli několik let spolu. Pavel byl řadu let u Svědků Jehovových. Protože byl přesvědčen, že mu jeho křesťanská víra nedovoluje jít na vojnu, zničil si zdraví, neboť se upsal na deset let do dolů. Tam si uhnal tuberkulózu, při jejíž léčbě byl předávkován kalcem, což způsobilo, že u něj propukla Bechtěrevova choroba. Nicméně po nějaké době se Pavel se Svědky rozešel, protože nesouhlasil s učením o výlučnosti jejich společenství. Pavel měl – a má – velký zájem o kreacionismus (přesvědčení, že svět nevznikl spontánně, ale byl stvořen Bohem). Neznám v naší zemi většího odborníka v tomto oboru. S Pavlem jsme se sprátelili a on začal brzy chodit na Maniny. Po nějaké době se vzali s Helenkou Earlyovou.

Ještě větší zájem než o kreacionismus měl Pavel o evangelizaci. Od Svědků měl v jistém smyslu dobrou průpravu. Na rozdíl ode mne uměl navázat rozhovor, měl mnohem větší jasno ve věrouce, a věděl, že člověk, který přichází k víře, potřebuje vyučování přiměřené své aktuální situaci a svým aktuálním znalostem. Jiný přístup je třeba volit k člověku, který vyrostl v církvi, jiný k člověku, kterému se žádné náboženské výchovy nedostalo. To vše byly důležité věci, o nichž já jsem ovšem tehdy netušil vůbec nic. Musím konstatovat, že na bohoslovecké fakultě jsem se učil kde co, ani náznakem ale ne něco takového, jako je vedení evangelizačního rozhovoru.

Počátky obecnství

Musím se přiznat, že si přesně nepamatuji, jak vzniklo naše obecnství. K jeho „zakladatelům“ je třeba počítat Helenku, Pavla Kábrta, Pavla Kefurta a Jirku Trojánka. Ty všechny

zajímala aktivita, kterou jsem provozoval již před svým obrácením, totiž návštěvy kartotéčních členů. Měli jsme naději, že se nám podaří získat dva mladé manželské páry; šlo o lidi, kteří byli nějak spjati s původním holešovickým sborem. Jednak o manžele Jiřího a Blanku Ernekerovy – Blanka byla dcera holešovického kurátora Jaroslava Korečka. Druhým manželským párem byli Václav a Drahúška Holíkoví – Drahúška Holíková rovněž vyrůstala v holešovickém sboru. Oba tyto manželské páry projevily určitý zájem, a proto jsme se rozhodli, že se s nimi budeme scházet ve čtvrtek večer. Nějak jsme tušili, že nedělní bohoslužba ani úterní biblické hodiny by je nemusely příliš lákat, a páteční „kecanda“ byla pro duchov-

*Na církvi je důležitější
to, že je,
než to, že něco dělá.
Je-li církev vykoupeným
Božím lidem,
pak se některé věci dějí
zcela přirozeně.*

ně hledající zcela nevhodná. Začali jsme se tedy scházet ve čtvrtek. Ironií osudu je, že tyto dva manželské páry, kvůli nimž byly založeny tyto záhy slavné maninské „čtvrtky“, tam snad ani jednou nepřišli. Ale tak už to někdy bývá – přinejmenším já jsem to ve své službě zakusil mnohokrát – že se o něco snažíte, máte určité představy, ale Bůh si to, oč jste se nějak snažili, nakonec použije zcela jinak, než jste očekávali. O mnoho let později, když už se po Praze rozkřiklo, že se v těch Holešovicích něco děje, jsem náhodou někde v centru města potkal Honzu Sokola. Bylo to v době, kdy kecanda již několik let nefungovala. Honza Sokol říkal: „Tak jsem slyšel, že ti to v těch Holešovicích pěkně roste, že?“ Odpověděl jsem se skromností, která sice možná byla trochu pseudoduchovní, ale myslím, že nikoli hraná: „No, já mám pocit, že za to ani nemůžu, že to dělá Pán.“ Honza mi na to řekl: „No jo, ale ty sebou asi pěkně mrskáš, a když sebou někdo mrská, tak má Pán čemu žehnat.“

Později jsem o jeho slovech mnohokrát přemýšlel. Opravdu jsem nebyl člověk, který by měl na začátku nějakou jasnou vizi. Ano, měl jsem jednou sen, v němž jsem viděl, jak jsou všechny židle v naší skrovné bohoslužebné místnosti obsazené. Připadalo mi to

jako něco závažného. Vůbec jsem netušil, že za několik málo let budou plné několikrát za neděli. To jsem si opravdu nedokázal představit ani v nejmělejších snech. (To se tak říká, že ano. Jak jsem uvedl, já měl sen jediný. Vlastně docela skromný, ale mně připadal velmi odvážný.)

Vsuvka o vizích

Později, když jsem se trochu seznámil s charismatickým světem, jsem se setkal s názorem, že pořádný pastor (eventuelně apoštol) musí mít jasnou vizi. Ostatně jedním z prvních charismatických autorů, s nimiž jsem se setkal, byl Yonggi Cho, konkrétně jeho knížka „Čtvrtá dimenze“, která je na myšlenku jasně vize založena. Mezi charismatické je hojně citovaným veršem Příslaví 29,18a: „Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid...“ No, už jsem se přiznal, že jsem jasnou vizi neměl. Když jsem se s těmito názory setkal, měl jsem pocit, že jsem něco prošvihl, že mi něco podstatného schází. Když se teď ohlížím nazpět, zdá se mi, že byla celá řada důležitějších věcí, než abych měl vizi. Občas jsem se snažil do předepsaného charismatického kadlubu napasovat, ale bylo to spíše ke škodě věci.

Někdy počátkem osmdesátých let jsem mluvil s branickým evangelickým farářem Ludkem Rejchrtem, pozoruhodným člověkem širokého srdce. Mluvil tehdy s určitým despektem o hnutí růstu sborů, a jakoby mezi řečí vyslovil větu: „Církev je tu od toho, aby adorovala.“ (tj. uctívala) Přestože to není plná pravda a právě on možná potřeboval vzít vážněji i jiné úkoly církve, pravda, kterou vyslovil, na mě hluboce zapůsobila.

Ano, na církvi je důležitější to, že je, než to, že něco dělá. Je-li církev vykoupeným Božím lidem, pak se některé věci dějí zcela přirozeně, aniž se lidem musí nějak vtlučkat do hlavy či je k tomu vyzývat, neřku-li manipulovat. Pro svou službu považuji za mnohem důležitější, že jsem si opravdu zamiloval Pána Ježíše a chtěl mu dělat radost, než že bych měl nějakou vizi. Nechci ale ty věci stavět proti sobě. Silně ovšem doporučuji vždy začínat od Pána Ježíše, nikoli od těch vizí. A pokud už za nějakou tou vizí jdete, nezapomeňte na Pána Ježíše! Někdy lidé předpokládají, že jdou-li za Boží vizí, je jistě všechno v pořádku. Mám pocit, že jsem viděl několik „dynamických“ Božích služebníků, kteří šli za vizí, ale něco podstatného mi u nich chybělo. Pokud opravdu měli hluboký osobní vztah k Pánu Ježíši, nebylo to patrné z jejich kázání ani z jiných slovních projevů.

Znovu o počátcích společenství

V létě 1978 jsem byl na letním kurzu ve Vrbně pod Pradědem. Tam jsem se seznámil s Petrem Vávrou a Miriam Valen-

● CO ČTEME A NA CO SE DÍVÁME

tovou, kteří pak začali chodit do našeho sboru. Naše čtvrté shromáždění pomalu, ale jistě narůstala. K mému velkému překvapení. Scházeli jsme se ve sborové kanceláři, kam se vešlo maximálně tak dvacet lidí k sezení. Dlouho nás nenapadlo, že bychom se mohli přesunout do vedlejší „bohoslužebné“ místnosti. Už nevím přesně, kdy to bylo, ale v kanceláři bylo už tak plno, že nějací lidé seděli i na skříní. Ani nevím, kdo dostal ten nápad, abychom se přesunuli vedle. Je to takový pěkný příklad, jak nás někdy až velmi naléhavá nouze přinutí udělat něco, co nás mohlo napadnout už dávno.

Kartotéční návštěvy

Již jsem zmínil, že Helenka s sebou z Londýna přivezla materiály Jamese Kennedyho „Evangelism Explosion“. Když jsem se i já obrátil, začali jsme je používat. Dokonce jsme si podle návodu Kennedyho knížky začali předem cvičně přehrávat fiktivní rozhovory. Na kartotéční návštěvy jsme začali chodit po dvojicích, což byla ovšem velká změna. A nechodil jsem na ně jen já s někým jiným, ale tvořili jsme různé dvojice, jejichž složení se střídalo dle potřeby.

Musím ale popsat jednu konkrétní návštěvu, na které jsem byl sám. Už jsem psal, že jsem ty návštěvy nedělal příliš rád. Chodil jsem na ně, protože jsem to považoval za správné, ba v dané situaci za nezbytné, nikoli proto, že bych cítil nějaké zvláštní obdivování právě pro tuto činnost. Při své nesmělosti jsem velmi trpěl takovými zážitky, jako jeden, který zmíním: Vyběhl jsem do pátého patra jednoho ze starých holešovických činžáků bez výtahu, a ještě zadýchaný jsem u dveří zazvonil.

„Kdo tam je?!“ ozval se přes dveře nerudný hlas.

„Dobrý den, já jsem nový evangelický vikář.“

„Mluvte nahlas, já neslyším!“

Premáhám sám sebe a řvu přes dveře také, ovšem s tím, že jsem slyšet po celém domě: „Dobrý den, já jsem nový evangelický vikář!“

„Co chcete?! Já mám salár zaplacený!“ (Salár je jednou ročně placený příspěvek na potřeby sboru, praktikovaný v evangelické církvi.)

Věřte mi, takovéto zkušenosti byly pro mne utrpením. Vcelku tyto návštěvy neměly žádný efekt – prakticky nikdo z navštívených lidí do sboru nepřišel. Přesto ale existovaly dvě pozoruhodné výjimky. Jednu z nich popíšu v následující podkapitole.

Ludmila Hykešová

Na kartotéčních listcích bylo kromě jména a adresy také datum narození, údaje o rodičích a dětech, a případně i údaje o placení saláru. Na jednom lístku ale bylo pouze jméno (Ludmila Hykešová) a adresa. Byl to no-

vější dům a zmíněná bydlela nikoli v pátém, ale v prvním patře. No, aspoň nemusím tak vysoko, říkal jsem si. Když jsem zazvonil u dveří, dlouho se nikdo neozýval. Po chvíli se ale přece jenom ozvaly kroky a ozval se dotaz: „Kdo je tam?“ Pamětliv podobných zážitků, jaké jsem před chvílí popisoval, jsem nesměle řekl: „Víte, já bych se Vám raději představil, až otevřete.“

„Tak to musíte počkat, já se musím obléknout, právě jsem vylezla z vany.“

Uf! Na kartotéčním lístku není nic, kdoví kdo to je, třeba je to teď nějaká komunistka, která bude hrozně naštvaná, že ji nějaký vikář vytáhl z vany.

Po několika minutách se rozlétlý dveře a já se zkoušeně představil: „Dobrý den, já jsem nový holešovický vikář.“

Žena se rozzářila a prohlásila: „Na Vás jsem už dlouho čekala!“ Teď jsem byl v šoku já. S podobným uvítáním jsem se doposud ani vzdáleně nesetkal. Brzy se ukázalo, že Ludmila Hykešová znala v dětství mého tatínka – její bratr byl jednu dobu kurátorem píseckého sboru ČCE.

„Kdo tam je?!“ ozval se přes dveře nerudný hlas.

„Dobrý den, já jsem nový evangelický vikář.“

„Mluvte nahlas, já neslyším!“

Ludmila Hykešová žila sama s dcerou a byla učitelkou přírodopisu. Považovala se za křesťanku, ale bála se ke svému křesťanství veřejně přiznat, protože hrozilo, že bude muset přestat učit. Nicméně souhlasila s tím, aby její dcera šla do sboru. Lída (dcera měla jméno po mamince) přišla nejprve na „kescandu“. O této návštěvě později prohlásila, že tam „ničemu nerozuměla, ale moc se jí tam líbilo“. Brzy začala chodit na neděle i na čtvrtky.

V evangelické církvi se praktikuje tzv. konfirmace. Je to jakýsi obřad pro mladší dospívající. Teoreticky jde o převzetí zodpovědnosti za „křestní slib“, vyslovený při pokřtění nemluvněte rodiči či kmotry. Prakticky jde o absolvování krátkého cvičení, při němž třináctileté či čtrnáctileté děti získají určité elementární znalosti o Písmu, potažmo o církvi. Původně se lidé mohli účastnit Večeře Páně až po konfirmaci; myslím, že nyní se od této praxe v evangelické církvi již upouští a že Večeře Páně se vysluhuje i nekonfirmovaným dětem. Mám za to, že jsem měl pouze dva konfirmandy – Luboše Ondráčka a Ludmilu Hykešovou ml., ale úplně jist si tím nejsem.

Když měla Lída konfirmaci, přišla maminka poprvé do sboru. Překonala svůj strach. A touto první návštěvou ho překonala opravdu dokonale. Pak už na shromáždění málokdy chyběla. Později se ke své víře otevřeně přiznala i ve škole. Nejen že ji nevyhodili, ale při odchodu do důchodu dostala dokonce jakési vyznamenání a pak ji ještě vícekrát zvali, aby přišla do školy vypomoci.

Vzpomínkovou knihu Dana Drápala „Jak to všechno začalo“ můžete zakoupit na celosborovém shromáždění KS Praha, nebo v kanceláři sboru Na Žertvách 23, Praha 8.

Vězeňské Blues

Návštěvy filmových klubů bývaly u mne častou náplní volného času. Promítaly se filmy, které běžný divák neměl kde zhlédnout. Ne vždy se dalo mluvit o kvalitě. Ale mnoho snímků včetně Vězeňského blues produkci běžně dosažitelnou v kinech převyšovalo.

Bobby Ogden (Peter Fonda) pomalu končí výkon trestu. Během něj se naučil hrát na kytaru a vlastními písničkami potom pomáhá spoluvězňům překonávat těžké chvíle odloučení od svých blízkých. Není divu, že má mnoho přátel. Příznivě je mu nakloněn i ředitel věznice. A když mezi vězně přijede známý countryový zpěvák Garland Dupree s kapelou, dojedná Bobymu vystoupení, aby ho povzbudil na počínající umělecké dráze. Boby zazpívá vlastní písničku Vězeňské blues. Pár dní před propuštěním ji ale uslyší na dvorku hrát z rádia a po právu se cítí okraden. Dojde za svým sokem do studia a chce po něm finanční vyrovnání. Při vyprovokované potyčce natáčené televizí v nepřehledném shluku těl zazní výstřel a Garland je zraněn. Boby dostane strach, protože je v podmínce a raději prchne. Shodou okolností najde úkryt u sboristky z Dupreeho kapely a vymyslí spolu plán, jak na popularitě vyvolané pronásledováním policií, vydělat velké peníze. Poté nastává divácky vděčný kolotoč písniček a honiček. Humor je zde dovedně propleten s napětím a hudební složkou. Ta nepůsobí nijak dominantně, ale rovnocenně doplňuje zajímavý a napínavý děj s pěkným závěrem.

Tento svěží film mě „vtáhnul“ hned od začátku. Oddechová a při tom ne bezduchá podívaná je skvělým odreagováním, neboť nevyžaduje tolik pozornosti, jako některé náročnější snímky.

Filmovou partnerkou Petera Fondy je Susam Saint James. Snímek byl natočen v roce 1977 pod režijní taktovkou Richarda T. Heffrona. Hudbu složil Charles Bernstein. Na ČSFD diváci Vězeňské Blues ocenili 79%! DVD na trhu není. Je jej ale možno zhlédnout na Youtube, kam se nám ho podařilo pod tímto názvem umístit. Nebo doufat, že se v televizi dočkáme po mnoha letech opakování.

Pavel Rosecký, region Sever

PŘIJĚTE NA KURZ VÝCHOVA DĚTÍ

První běh kurzu Výchova dětí v ČR se uskuteční od 5. listopadu do 3. prosince 2012, vždy v pondělí od 19:00 do 21:30 hod., v budově Křesťanského společenství, Na Žertvách 23, Praha 8. Kurz povedou Jan a Milada Frolíkovi, kteří jej přeložili do češtiny a které mnozí znáte jako průkopníky kurzu **Manželské večery**.

Manželé Nicky a Sila Leeovi z londýnského anglikánského sboru Holy Trinity Brompton, autoři kurzů „Manželské večery“ a „Příprava na manželství“, zpřístupnili vloni materiály ke kurzu „Výchova dětí“, který sami vedou od roku 1990 a který je určen pro ty, kdo vychovávají dítě nebo děti ve věku od nuly do deseti let, ať jsou to rodiče, nevlastní rodiče nebo pěstouni, ať si myslí, že mají dobré znalosti a dovednosti pro výchovu dětí nebo že je postrádají, ať jsou na výchovu dva nebo pouze jeden. Jsou-li na výchovu dva, je samozřejmě výhodou, když se kurzu

zúčastní oba, ale není to nutné, může chodit jenom jeden z nich nebo se mohou střídát. Kurz je založen na křesťanských zásadách, ale může být užitečný i pro ty, kdo se za křesťany nepovažují.

Kurz tvoří pět setkání, která trvají dvě a půl hodiny včetně jídla. Na každém setkání účastníci vyslechnou dvě promluvy, po každé promluvě následuje cvičení nebo diskuse v malé skupině podle příručky, kterou dostane každý účastník. Při cvičeních si účastníci ujasňují do jaké míry se jejich dosavadní výchovné postupy shodují s tím, co slyšeli v promluvách, a přemýšlejí, co by měli změnit. Malé skupiny jsou sestaveny tak, aby rodiče s podobně starými dětmi byli ve stejné skupině. To pak umožňuje efektivní diskusi, při které účastníci navzájem sdílejí své poznatky a zkušenosti. Jak diskuse, tak cvičení (dělaná během lekcí i doma) jsou důležitou součástí kurzu, mnohdy poučnější než samotné promluvy.

TÉMATA JEDNOTLIVÝCH SETKÁNÍ JSOU:

Budování pevných základů

úloha rodiny

modely zdravého rodinného života

Naplnění potřeb našich dětí

pět jazyků lásky – slova a dotek

pět jazyků lásky – čas, dárky a činy

Nastavení hranic

kombinace lásky a hranic

jak pomoci dětem ke správnému rozhodování

Jak vytvářet zdravé vztahy

předvádění a procvičování vztahů

ovládání hněvu (rodičů i dětí)

Náš dlouhodobý cíl

vedení dětí k odpovědnosti

předávání názorů a hodnot

Závazně se přihlásíte tak, že:

- 1) uhradíte kurzovné na účet **KS Praha** číslo: 223775399/0300, konstantní symbol 0558, variabilní symbol 6023013, specifický symbol datum narození jednoho z účastníků ve struktuře DDMRR; kurzovné na osobu je 426 Kč (126 Kč za příručku, 5x60 Kč za lehkou večeři)
- 2) sdělíte **Magdě Louthanové (sekretářce sboru)** na e-mailovou adresu: paha@kaes.cz nebo na telefon 284 822 294 vaše jméno/jména, váš specifický symbol a věk vašich dětí.

*Za vedení sboru srdečně zve
Lubomír Ondráček*

Milí vedoucí sborů, kazatelé pastoři

Rádi bychom vás, vaše modlitebníky a chválicí týmy přizvali ke **42 hodinové modlitební stráž** za Prahu a ČR po vzoru Davidova stánku (1 Paralipomenon 16,37).

Stráž bude nepřetržitě probíhat

**od 4. 1. 2013 od 18:00 do 6. 1. 2013 do 14:00
ve velkém sále KS Praha na Žertvách 23.**

Smyslem této akce je společně pozvednout korouhev, stát ve chvalách před Božím trůnem a uctít Otce. V 1 Par 25, 3 je tato služba popsána jako prorocká, doprovázená hudbou a zpěvem chval Hospodinu: „pod vedením svého otce Jedútuna, který prorokoval s lyrou za vzdávání díky a chválení Hospodina“.

Snažíme se proto na každé dvě hodiny pozvat týmy, které se přiblíží tomuto modelu chval zpěvem, nástroji (popř. dalšími formami chval), uctívání a prorockých modliteb, není však podmínkou splnit všechna tato kritéria. Jako podstatné vidíme stát společně před Hospodinem, vzdávat mu chválu, modlit se za toto město, za naši zemi a být si v tom vzájemně povzbuzením a inspirací.

Dvouhodinové služby jsou otevřeny pro příchod, nebráníme nikomu, aby se přidal, vedení dvouhodinovky je však zcela v kompetenci vedoucího pozvaného týmu, takže vedoucí týmu určuje průběh i formu této stráže. Pro příchod je možné se připojit např. zpěvem, modlitbou, tancem, prapory, čtením slova...po předchozím souhlasu vedoucího týmu.

**Křesťanské
společenství
Praha**

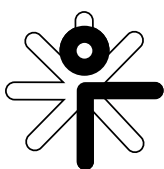

Pokud vás Pán povede, budeme rádi, když se připojíte či vyšlete tým z vašeho sboru. Pořádá a čas služby jednotlivých týmů určují pořadatelé, je **však možno částečně zohlednit vaše požadavky**. Pokud byste už konkrétně věděli, kterou dvouhodinovku byste si chtěli vzít, dejte vědět.

Pokud uvažujete o tom se k této akci přidat, dejte mi prosím alespoň předběžně vědět nejpozději do konce října na email mirekhoblik@seznam.cz nebo tel.: 724 435 400

Mirek Hoblík, Křesťanské společenství Praha

● OZNÁMENÍ

Mládež
KS Praha

WWW.MLADEZPRAHA.KAES.CZ

Křesťanské společenství mládeže

Č.ú.: 186564276/0300, v.s. 682102

DOROST (12 – 15 LET)

středy 17:00 – 19:00 hod.

více info

Jana Bukáčková

777 614 496

jana.buckackova@email.cz

POROST (15 – 18 LET)

úterky 17:30 – 19:30 hod.

více info

Štěpánka Bláhová

777 576 530

spetanka@seznam.cz

ODROST (18 – 25 LET)

pondělky 18:30 – 21:00 hod.

více info

Michal Klesnil

737 984 138

michal.klesnil@kaes.cz

DOROSTOVÁ PŘESPÁVAČKA

Podívej se s námi do filmu!

Pro všechny 12–15leté.

Kdy: 24.–25. 11. 2012

Sraz: v sobotu v 15:30

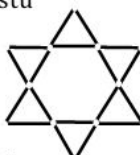
Na Žertvách 23

Co nás čeká: Ve filmovém muzeu se natočíme v nejrůznějších dobách, projdeme se noční Prahou a zahrajeme si pár her.

Končit budeme v neděli okolo 9:00.

S sebou: 70 Kč (na vstup do muzea) plus 50 Kč na večeři a snídani, spacák, karimatku, Bibli (pokud máš), zubní kartáček a pastu

Soutěžní úkol: V ze zápalek složené Davidově hvězdě přemísti 2 zápalky tak, aby vzniklý obrazec měl jen 6 trojúhelníků. (Pokud na to přijdeš, na přespávačce budeš odměněn.)

Kontakt: Jana Bukáčková 777 614 496

Mayo (Šimon Dittrich) 773 573 383

www.mladezpaha.kaes.cz

Můžete vzít i kamarády!

Už se těším,
určitě přiletím.

První káva a zákusek zdarma

Vypijte si kávu, užijte si příjemnou společnost v Kavárně o šesté

Přijměte pozvání na posezení u kávy s promluvou na téma Hospodaření v době krize aneb život bez dluhů.

22. 11. 2012 od 18 hodin

v kavárně Coffee&Co v OC Chodov

Doprava: Metro Chodov, Obchodní centrum Chodov – 2. patro, nad restaurací McDonald.

Pořádá Křesťanské společenství Praha Jihovýchod ve spolupráci s CIM – Czech in Mission

web: kspraha.cz/jihovychod • www.vicnez.cz

SESTÁNÍ PRO MLADÉ, KDE TO ŽIJE

SESTA

11. 11. 2012 V ŠEST HODIN
ORTENOV NÁMĚSTÍ 34 ŠKOLA TGM
PRAHA 7, VSTUP ZDARMA
TANCE, SCÉNKY

Křesťanské společenství Praha • www.mladezpaha.kaes.cz/sesta
Dita Frantíková 724 435 309

Aglow 9. 11. 2012 sestra Marika Hrbková
setkání jsou i nadále v 18,00 v Soukenické 15, Praha 1 v kavárně.

VINESONG

Live

Neděle 2. 12. 2012
18:00
KD Ládví, Praha 8
metro C Ládví

www.vinesong.com - www.vmmusic.com

Sborový dopis je informační bulletin pro členy a přátele Křesťanského společenství Praha.
Odráží život regionů, slouží k jejich propojení a jednotě.

● SBOROVÝ INFORMAČNÍ SERVIS

SBOROVÉ BOHOSLUŽBY

- 4. 11.** KD Ládvi 15:00
Shromáždění je závěrem festivalu Dny Dobrých Zpráv
a na programu budou chvály, tanec, divadlo a krátké slovo.
- 2. 12.** KD Ládvi 15:00
Chvály: Vinesong
Kázání: John Watson
18:00 Koncert – Vinesong
- 12. 12.** 12. 12. 2012 – Výroční shromáždění sboru KS Praha, v 18. hod.
Na Žertvách 23
- 19. 11.** **SBOROVÁ MODLITEBNÍ**
18:00 – 19:30, Na Žertvách 23
- 24. 11.** **SETKÁNÍ SLUŽEBNÍKŮ**
od 9:00, Na Žertvách 23

● INFORMACE O REGIONECH

Čísla u kolonky Počet členů znamenají: dospělí/pokřtěné děti do 18 let/nepokřtěné děti

ČERNÝ MOST

Vedením pověřen: Pavel Louthan
Shromáždění: Ne 10:00, Komunitní centrum – Motýlek, Vlčkova 1067, Černý Most, (vchod z ul. Bouřilova, 2 min. od metra Rajská zahrada)
Počet členů: 24/11/15

SEVER

Pastor: Tomáš Božovský
Shromáždění: Ne 9:30, ZŠ TGM, Ortenovo náměstí, Praha 7
Modlitební: 26. 11. v 18:30 u Václavíků
Počet členů: 113/19/47

VÝCHOD

Pastor: Otakar Kunzmann
Shromáždění: Ne 16:00, Na Žertvách 23
Modlitební: každou neděli (kromě první v měsíci) od 15:00 v knihovně ve sborové budově
Počet členů: 72/11/17
Výstup: Pavel a Pavlík Markovi; Markéta a Eliška Kucovi

STŘED

Vedením pověřen: Petr Kácha
Shromáždění: Ne 10:00 Římská 20, Praha 2 – budova Fitzwilliam Business
Počet členů: 99/14/42
Narození: Matyáš Doleček
Výškrtnutí: Jana Hradská, Jan Coufal, Eva Sixtová, Eva, Marie a Tereza Paláskovi.

PALMOVKA

Kolektivní vedení: Martin Čunek, Tomáš Dittrich
Shromáždění: Ne 10:00, Na Žertvách 23
Počet členů: 86/15/31

ZÁPAD

Kolektivní vedení: Mirek Bálek, Luboš Ondráček, Richard Roušal, Petr Zůna
Shromáždění: Ne 15:30, Komunitní centrum v Nových Butovicích (stanice metra Hůrka)
Počet členů: 48/5/22

JIHOVÝCHOD

Pastor: Zdeněk Rašovský
Shromáždění: Ne 10:00 (9:45 modlitební), Dům služeb, Vodnická 531/44, Praha 4 (Objekt je nový a není na mapě Googlu ani Seznamu.) Mapka na kspraha.cz/jihovychod/
Počet členů: 36/1/27

JIH

Pastor: Miloš Poborský
Shromáždění: Ne 10:00 (modlitby 9:30), KC Novodvorská, Novodvorská 1013/151
Modlitební: v Ne 18:00 – Dáša Blažková, Slepá 1/14
Počet členů: 51/3/28
Křty: 17. 6. Martin Růžička, 23. 8. David Peška, 28. 8. Milena Malá
Výstup: Petr, Renata, Nikol, Jan a Viktorie Michálkovi – přestup do KS Nejdek

SBOR KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ PRAHA IČ 73631043

Korespondenční adresa

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Kontakt

tel./fax: 284 822 294
e-mail: paha@kaes.cz
<http://paha.kaes.cz>

Účet

Sbor Křesťanské společenství Praha
ČSOB, pobočka Praha 1,
Václavské nám. 32

nové číslo účtu: 223775399/0300

konst. s.: 0558

var. symboly:

01694	desátky	Sever
02694	desátky	Jihovýchod
03694	desátky	Palmovka
04694	desátky	Černý Most
05694	desátky	Západ
07694	desátky	Střed
08694	desátky	Jih
09694	desátky	Východ
910	stavební fond	
682103	Angel Lama	
682120	Izrael a Církev	
682130	dary na sborovou mládež	

SBOROVÝ DOPIS

Vydavatel:

Sbor Křesťanské společenství Praha
Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8
Vychází pro vnitřní potřebu sboru.

Šéfredaktor: Anna Slobodová,
e-mail: sd@kaes.cz

Redakční rada a redakce:

Tomáš Božovský, Anna Slobodová,
Pavel Rosecký, Johana Dittrichová
Sazba: Olga Hrdinová / APEO

Příjem článků:

pisemně na adresu sboru nebo na e-mail
sd@kaes.cz

Uzávěrka:

Vždy k 10. předchozího měsíce.

Doporučená cena: 15 Kč

